

Küçük Su Aygırının Arkadaşı

Jane MEADOW

Küçük Su Aygırının Arkadaşı

Jane MEADOW

Su aygırı Henry, suyun serin, çimenlerin tatlı olduğu huzurlu bir nehir kıyısında yaşırdı. Yumuşak gri-mor bir derisi, küçük yuvarlak kulakları ve iki minik beyaz dişi olan geniş, pembemsi bir burnu vardı. Her sabah taze yeşil bitkileri çiğner ve nehrin akışını izlerdi. Hayat sessiz ve sakindi, Henry de bunu böyle severdi.

Güneşli bir gün, beyaz bir kuş Henry'nin büyük yuvarlak burnunun yanına kondu. Uzun, zarif bir boynu, ince siyah bacakları ve merakla parlayan parlak kehribar rengi gözleri vardı. "Merhaba!" diye cıvıladı. "Benim adım Ella. Seninki ne?" Henry minik kara gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. "Ben Henry," dedi yavaşça. "Nehir kıyıma hoş geldin."

Ak balıkçıl Ella sorularla doluydu. Nehir, ağaclar ve çamurlu kıyılar hakkında sorular sordu. Henry her birini sabırla yanıtladı; derin sesi yumuşak bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Kısa sürede arkadaş oldular ve Ella her gün gelmeye söz verdi. Henry, kendisinden çok daha küçük olsa da konuşacak birinin olmasından mutluydu.

Ertesi sabah Ella nehir kıyısının üzerinden uçtu ve endişeli görünen bir grup hayvan gördü. Bir tavşan ailesi, bir çift kaplumbağa ve genç bir geyik bir araya toplanmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Ella. "Dinlenecek güvenli bir yer arıyoruz," dedi anne tavşan, "ama yol devrilmiş dallarla kapanmış ve sıcacık bir yer bulamıyoruz."

Ella hemen sıđ suda dinlenen Henry'yi bulmaya uđu. "Henry!" diye seslendi. "Arkadařlarımızın yardıma ihtiyađı var. Yolu kapatan devrilmiř dallar var ve dinlenecek güvenli bir yer bulamıyorlar." Henry nehirden ıldıđı; büyük yuvarlak gövdesi güneřte parlıyordu. "Bana yolu göster," dedi nazıkçe. "Onlara birlikte yardım edeceđiz."

Henry ve Ella hayvanları ormanın kenarına kadar izledi. Uzun dallar ve birbirine dolanmış sarmaşıklar yolun üzerine devrilmiş, geçişi zorlaştırmıştı. Hayvanlar ağır odunları kaldıramayacak kadar küçüktü. "Endişelenmeyin," dedi Henry. "Bunları kenara itebilirim." Güçlü gövdesini dallara dayadı ve adım adım yolu açmaya başladı.

Ella yukarıda uçuyor, keskin kehribar gözleriyle yeri tarıyordu. "Şu sivri kayaya dikkat et!" diye seslendi. "Solda da bir çukur var!" Henry onun yönlendirmelerini izleyerek dikkatlice ilerledi. Her itişte yol biraz daha genişledi. Hayvanlar, yumuşak huylu su aygırının onlara güvenli bir patika açmasını hayranlıkla izledi.

Yol açıldığında Ella, sıcacık bir dinlenme yeri bulmak için ileri uçu. Büyük bir meşe ağacının altında, yumuşak çimenli ve bol gölgeli sessiz bir açıklık gördü. "Buraya!" diye cıvıladı. "Burası mükemmel!" Hayvanlar rahatlamış gözlerle hızla oraya koştu. Henry herkesin güvende olduğundan emin olarak yavaşça arkalarından geldi.

Tavşanlar yumuşak çimenlere atlayıp mutlulukla iç çekti. Kaplumbağalar dinlenmek için sıcak, kumlu bir yer buldu. Genç geyik sonunda kendini güvende hissederek meşe ağacının altına uzandı. "Teşekkürler, Henry ve Ella!" dediler hep birlikte. "Harika bir ekip oluyorsunuz!" Henry gülümsedi, Ella da beyaz tüylerini gururla kabarttı.

O günden sonra hayvanlar Henry ve Ella'ya güvenebileceklerini biliyordu. Ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa, iki arkadaş hazırды. Henry büyük cüssesiyle yolları açıyor, devrilmiş kütükleri kenara itiyordu; Ella ise keskin gözleriyle tehlikeyi fark edip yolu gösteriyordu. Birlikte çalışıyorlardı ve arkadaşlıkları her gün daha da güçleniyordu.

Bir öğleden sonra küçük bir kuş endişeli bir cıvıltıyla Ella'ya geldi. "Yuvam ağaçtan düştü ve yumurtalarım için güvenli bir yer bulamıyorum!" Ella hemen Henry'ye uçtu. "Yardım etmemiz gerek," dedi. Henry başını salladı. "Hadi birlikte sıcakık bir yer bulalım." Yola koyuldular; Ella önde gidiyor, Henry hemen arkasından geliyordu.

Ella yükseklerle uçu ve rüzgârdan, yağmurdan korunaklı, uzun bir ağaçtaki oyuğu gördü. "Orada!" diye seslendi. "O oyuk yuva için mükemmel." Ama dal, küçük kuşun ulaşamayacağı kadar yüksekti. Henry ağacın altına devrilmiş bir kütüğü nazikçe iterek bir basamak yaptı. "Artık yukarı zıplayabilirsin," dedi sevgiyle.

Küçük kuş kütüğün üzerinden oyuğa zıpladı. Yumurtalarını içeri güvenle yerleştirdi ve sevinçle cıvıladı. "Teşekkürler, Henry ve Ella!" diye şakıdı. "Siz ormandaki en iyi kalpli arkadaşlarınız!" Henry'nin minik gözleri parladı, Ella'nın tepesindeki tüyler mutlulukla titredi. Başkalarına yardım etmek harika bir duyguydu.

Güneş batmaya başlarken hayvanlar Henry ve Ella'nın etrafında toplandı. "Siz ikiniz çok farklısınız," dedi anne tavşan, "ama en iyi ekipsiniz!" Henry Ella'ya, Ella da Henry'ye baktı. "Farklı olabiliriz," dedi Ella, "ama bizi güçlü kılan da bu." Henry yavaşça başını salladı. "Arkadaşlık herkes arasında büyüyebilir," dedi.

O gece nehir kıyısı yeniden huzurluydu. Henry sığ suda dinleniyor, Ella da yakındaki bir dala tünemişti. Gökyüzünde parıldayan yıldızları izlerken mutlu ve huzurluydular. "İyi geceler, Henry," dedi Ella usulca. "İyi geceler, Ella," diye gümbürdedi Henry. "Yarın görüşürüz." Yarının yeni maceralar ve yardım edilecek yeni arkadaşlar getireceğini biliyorlardı.

Böylece küçük su aygırı ve meraklı ak balıkçıl en iyi arkadaş olarak kaldılar. Herkese nezaketin ve ekip çalışmasının her sorunu çözebileceğini, arkadaşlığın çok farklı dostlar arasında da büyüyebileceğini gösterdiler. Sıra dışı ortaklıkları anlamlıydı ve nehir kıyısının hayvanları birbirlerine her zaman yardıma hazır, mutlu bir şekilde birlikte yaşadılar.